

Като чулъ за тѣзи задѣвки, Радко решилъ да даде Пѣйчо нѣкжде ратай.

— Да пояде чуждъ хлѣбъ, та да му дойде ума въ главата, — думалъ ядосано баща му.

И го далъ у бай Стоиенови, дето иматъ кѣща на горния край на селото. Но де ти може Пѣйчо безъ Дуньо? Поратайкувалъ той день — два, па повикалъ Дуньо и го накаралъ да се глави ратай у бай Кждрьови. Единъ плетъ дѣлѣше бай Кждря отъ бай Стоиена. Палавцитѣ си правили смѣтка, поне вечеръ да сж заедно.

И на другия день, скѣпо — евино, Дуньо станалъ бай Кждрьовъ ратай.

Бай Кждрьо бѣше лошавъ човѣкъ: и крадѣше и много заядливъ бѣше. Всички го знаеха. Но най-добре го познаваше бай Стоиенъ, богатъ и честенъ човѣкъ. И изгубѣше ли му се нѣщо, знаеше, че презъ нощта Кждрьо е прескачалъ плета. Но не обичаше да отваря дума, че Кждрьо бѣше кавгалия и налетъ човѣкъ. Горката буля Кж-

дрьовица отъ неговъ срамъ безъ време отиде въ черната земя.

Минало, що минало, една вечеръ бай Кждрьо повикалъ Дуньо и му рекълъ:

— Чувай, Дунчо, видѣ ли отзарана у бай ти Стоиена какви пуйки бѣха плѣзнали? Иматъ баремъ петдесетъ. Тази вечеръ не можешъ ли докачи една, та да се нагостимъ утре на нивата.

— Свършвамъ я тая работа, — рекълъ Дуньо.

— Само гледай да те не угадятъ — я той, я кучетата.

— Нѣма, — казалъ Дуньо. — Кучетата ме познаватъ, а пѣкъ тлѣститѣ пуйки лежатъ ниско и лесно ще докопамъ нѣкоя. Само че, — дяволито подмѣтналъ Дуньо, — не е ли грѣхота бе, бай Кждрю? Чужда стока...

— Ами грѣхота! Не е! Отде на кжде той да има петдесетъ мисирки, а азъ само десетъ. Не му ги ща всичкитѣ я. Една отъ петдесетъ нѣма и да се познае...